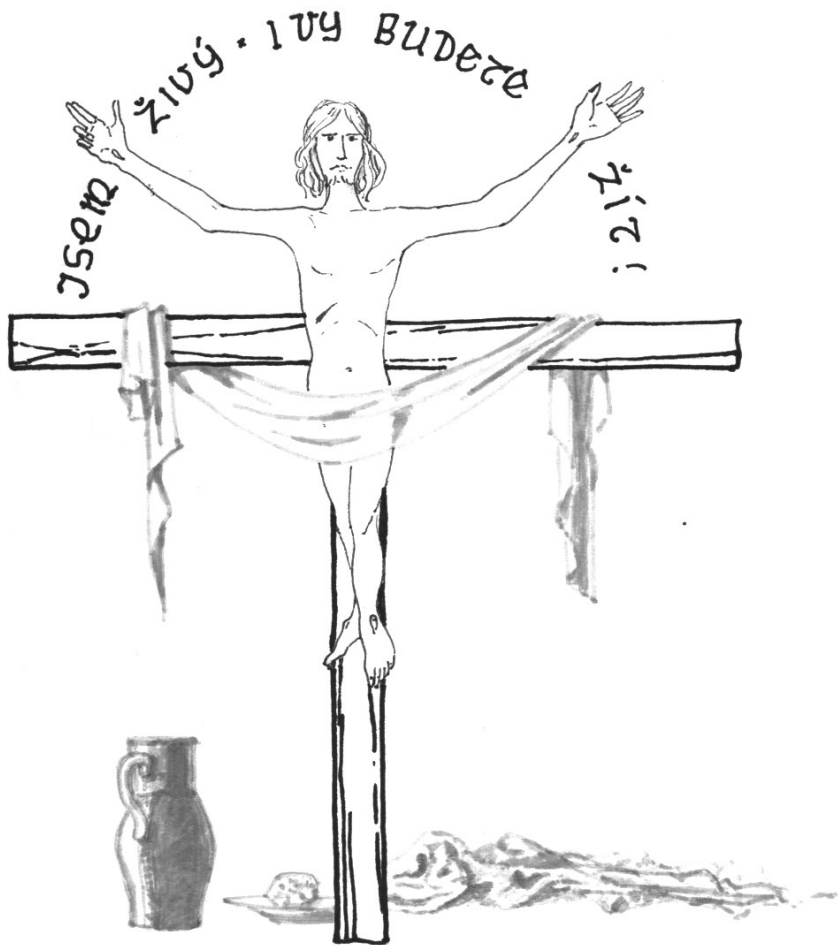

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

Slovo pro církevní rok – Lk 11,1: **Pane, nauč nás modlit se.**

8. Rozjímavá četba

Svatý Dominik znal ještě jiný krásný, vznešený a upřímný způsob modlitby, který pěstoval především v čase po liturgické modlitbě nebo po společném díkyvdání u stolu. Rozvážně osloven a současně povzbuzen ve svém duchu slovem Božím, které bylo zpíváno stejně tak v chóru jako v refektáři, odešel v pokoře a oddanosti na

osamělé místo, (do cely nebo někam jinam), aby se soustředil a v přítomnosti Boží četl a modlil se. Tady pak klidně usedl a rozevřel knihu; nejprve se pokřížoval; poté četl a nechal unášet mysl četbou, aby slyšel Pána mluvit k sobě, jak stojí v žalmu: „Vyslechnu, co promluví Bůh Hospodin“ (Ž 85,9). Bylo to, jako by vedl pohnutý rozhovor se svým druhem, někdy byly jeho hlas a chování netrpělivé, potom naslouchal zase klidně, diskutoval a argumentoval, smál se a plakal zároveň, zaměřil svůj pohled na něco určitého nebo sklonil hlavu; potom hovořil opět klidně a bil se v prsa. Kdyby ho chtěl pozorovat někdo zvědavý, viděl by, jak svatý otec Dominik jako Mojžíš stanul na poušti, přišel k Boží hoře Chorebu a viděl hořící keř, z kterého k němu promlouval Pán a před kterým se vrhl na zem. Boží hora představuje prorocký způsob, jak můžeme lehce dospět od čtení k modlitbě, od modlitby k meditaci a od meditace ke kontemplaci.

Když tak sám četl, uklonil se často před knihou a políbil ji, aby jí prokázal úctu, zvláště když to byla kniha evangelia nebo když vyslovoval Kristova slova. Někdy odvracel svůj obličej a skryl ho v kapuci, nebo vložil svou tvář do dlaní a zahalil se zase lehce kapucí. Potom z nejnuitnější starosti a plný touhy také plakal. Jindy zase uctivě vstal a sklonil hlavu, jako by chtěl poděkovat vznešené osobě za obdržené dobrodiní. A uklidněný zase pokračoval v četbě knihy.

*převzato z knihy Dominika Duky Škola vnitřní modlitby,
vydané nakl. Petrov v Brně r. 1991*

Setkání české dominikánské rodiny v Praze

Milé sestry a bratři,
dne 23. října se v Praze v klášteře a kostele sv. Jiljí uskutečnilo 10. setkání dominikánské rodiny pod záštitou arcibiskupa Dominika Duky.

Naše plzeňské společenství se vydalo do Prahy společně s moderátorem bratrem Vincencem, jeho zástupcem bratrem Jakubem a sestrou Vojtěchou OP. Setkání bylo zahájeno mší svatou v kostele sv. Jiljí na Starém Městě. Hlavní celebrant Dominik Duka OP nám při homilii připomenul, že lásku můžeme pochopit pouze pohledem na kříž.

Po mši svaté jsme se odebrali do barokního refektáře, kde na nás čekalo občerstvení. Všichni jsme využili možnosti pozdravit známé tváře a popovídat si.

Po přestávce následovala přednáška arcibiskupa Dominika Duky, která byla pojata jako příprava na jubileum řádu (2012). Hlavním tématem této přípravy je myšlenka z Písma svatého (Řím 10,15), „**Jak mohou hlásat, jestliže nebyli posláni.**“

Věřím, že mnohé, co zaznělo, bylo velikým povzbuzením pro všechny zúčastněné. Bůh se skrze ústa pana arcibiskupa dotýkal každého z nás, každého svého stvoření, jež nese své jméno. Všichni jsme byli povoláni, každý z nás jedinečným způsobem, Bohu milým. Celý svět prochází krizí – hospodářskou, společenskou, morální, duchovní ... Krize se však nevyhýbá ani nám. Ne všichni si umíme poradit se svými životy. To ale neznamená, že už nic nemá smysl. Krize přichází a trvá určitou dobu. Je to čas bilancování, tápání a rozhodování jak dál.

Tato těžká období se nevyhýbají ani církvi a řádům. Všichni musíme zpytovat své svědomí.

Vesmír je kristocentrický. Ježíš za mne obětoval svůj život a já jsem do života vstoupil skrze smrt Kristovu. Bůh je má jistota, má garance bez podpisu jakékoli smlouvy. Zároveň mne Ježíš vyzývá k následování Jeho poslání – k přijetí skutečnosti, kterou přijal on sám – nepřišel jsem, aby se mi sloužilo, ale abych sloužil.

Svatý Dominik si zvolil svou vlastní cestu, kdy vše opustil, aby byl zcela k dispozici Bohu. Svým příkladem přitáhl další, kteří opustili tehdy existující instituce. Cítili se povoláni ke službě Bohu a hledali svá poslání.

Církev ztrácí misijní charakter. Každý křesťan má hledat své poslání v církvi, má přemýšlet o tom, jak změnit svůj život, aby nerealizoval své vlastní cíle, ale ty Boží. Není to ale rozhodnutí snadné, protože následování Krista v sobě nese nutnost oběti, ať v podobě slz, nářku anebo osamocení. Je to však cesta, kdy se naplní naše lidství, náš vztah k Bohu v Ježíši Kristu.

Na závěr přednášky jsme se pomodlili Anděl Páně a sextu.

Po společném obědě někteří z nás navštívili varhanní koncert Petra Chaloupského. Poté následoval návrat do refektáře, kde nám fr. Benedikt Mohelník OP tlumočil zprávu z generální kapituly v Římě. Zmínil fungování a působení dominikánského řádu v celém světě. Povzbuzoval k mezinárodní spolupráci, která je možnou cestou jak zvýšit a rozšířit působení křesťanství a jeho principů v tomto světě.

Sv. Dominik cítil potřebu kázat a vše směřoval k naplnění tohoto cíle. Vyzýval, aby naše celé životy byly modlitbou a kázáním zároveň. Kněz, který krásně káže, ale nežije příkladným životem, nemůže ostatní přivést na správnou cestu. To svatý Dominik, velký kazatel, dokázal. Učil a vedl své bratry k témuž poslání – kázat svým životem, neodděloval čas modlitby od zbytku dne.

Na závěr jsme se pomodlili nešpory a vrátili se obohaceni a povzbuzeni šťastně do svých domovů. Shodli jsme se, že setkání v Praze mělo přátelskou atmosféru, cítili jsme se jako doma. Jsme rádi, že se tradice setkávání nepřerušila, pouze přesunula na jiné místo. Dá-li Pán, pojedeme opět rádi příští rok a snad i ve větším počtu.

Za všechny zúčastněné
Marie Zdislava

*Další z katechezí svatého otce Benedikta XVI.
věnovaná dominikánskému světcovi. (2. část)*

Drazí bratři a sestry,

dnes bych rád pokračoval v prezentaci svatého Tomáše Akvinského, teologa takových kvalit, že studium jeho myšlení bylo výslovně doporučeno Druhým vatikánským koncilem ve dvou dokumentech: v dekretu *Optatam totius* (č. 16) o výchově ke kněžství a v deklaraci *Gravissimum educationis* (č. 10) o křesťanské výchově. Ostatně, již papež Lev XIII., jeho velký ctitel a promotor tomistických studií, prohlásil svatého Tomáše Akvinského za patrona katolických škol a univerzit.

Hlavní důvod tohoto ocenění spočívá nejen v obsahu jeho nauky, ale také v metodě, kterou si osvojil, zejména v jeho nové syntéze a rozlišení mezi filosofií a teologií. Církevní otcové se střetávali s různými filosofiemi platónského typu, které podávaly úplnou vizi světa a života, včetně otázky Boha a náboženství. Při setkání s těmito filosofiemi sami vypracovali úplnou vizi reality, přičemž vycházeli z víry za použití platónských prvků, aby podali odpovědi na podstatné otázky lidí. Tuto vizi, založenou na biblickém zjevení a vypracovanou za pomoci platonismu korigovaného ve světle víry, nazývali „naše filosofie“. Slovo „filosofie“ nebylo tedy výrazem čistě racionálního systému, který by byl odlišen od víry, nýbrž podával celkovou vizi reality ve světle víry. Tato vize byla zkonstruována ve světle víry, ale osvojena a promyšlena rozumem. Byla to tedy vize, která určitě překračovala schopnosti rozumu, ale která rozum zároveň uspokojovala. Setkání s předkřesťanskou filosofií Aristotela (zemřel roku 322 před Kr.) otevřelo svatému Tomášovi novou perspektivu. Aristotelická filosofie byla samozřejmě vypracována bez znalosti Starého a Nového zákona a vysvětlovala svět bez zjevení, pouhým rozumem. A tato důsledná racionalita byla přesvědčivá. Stará forma „naší filosofie“ podle Otců tak už nefungovala. Vztah mezi filosofií a teologií, vírou a rozumem, bylo třeba znovu promyslet. Existovala úplná a přesvědčivá „filosofie“

sama v sobě, racionalita, která předcházela víru; a potom „teologie“, myšlení s vírou a ve víře. Naléhavá otázka zněla: Je slučitelný svět racionality, filosofie myšlené bez Krista, se světem víry? Anebo se vylučují? Nechyběly prvky, které hovořily pro neslučitelnost mezi oběma světy, ale svatý Tomáš byl pevně přesvědčen o jejich slučitelnosti, ba dokonce o tom, že filosofie vypracovaná bez poznání Krista jakoby očekávala Ježíšovo světlo, aby byla úplná. Toto byl velký „objev“ svatého Tomáše, který určoval jeho cestu myslitele. Ukázat tuto nezávislost filosofie a teologie a zároveň jejich vzájemný vztah bylo historickým posláním tohoto velkého učitele. Stává se tak pochopitelným, že když se v 19. století mocně hlásala neslučitelnost moderního rozumu a víry, papež Lev XIII. označil svatého Tomáše za vůdce v dialogu mezi oběma. Svatý Tomáš ve své teologické práci tento vztah předpokládá a konkretizuje. Víra upevňuje, uceluje a osvětluje poklad pravdy, kterého se dostává lidskému rozumu. Důvěru, kterou svatý Tomáš chová k oběma těmto nástrojům poznání – víře a rozumu – lze převést na přesvědčení, že oba vycházejí z jediného zdroje pravdy, božského Logu, který působí jak v oblasti stvoření, tak v oblasti vykoupení. Spolu se souladem rozumu a víry je na druhé straně třeba uznat, že každá používá odlišné poznávací postupy. Rozum přijímá pravdu silou její vnitřní, přímé i nepřímé evidence. Avšak víra přijímá pravdu na základě autority Božího Slova, jež se zjevuje. Svatý Tomáš na začátku své *Summa Theologiae* píše: „Řád vědění je dvojitý; některé vědy vycházejí z principů poznanych prostřednictvím přirozeného světla rozumu, jako matematika, geometrie a podobné; jiné vycházejí z principů poznanych prostřednictvím vyššího vědění: jako perspektiva vychází z principů poznanych za pomoci geometrie a hudba z principů poznanych za pomoci matematiky. A tak je posvátné učení (tedy teologie) vědou, protože vychází z principů poznanych prostřednictvím světla vyššího vědění, tedy vědění Boha a svatých“ (I, q. 1, a.2)

Toto rozlišení zajišťuje autonomii jak humanitních věd, tak teologických; nerovná se však separaci, ale spíše v sobě zahrnuje vzájemnou a výhodnou spolupráci. Víra totiž chrání

rozum před každým pokušením nedůvěry ve vlastní schopnosti, podněcuje ho k otevírání stále širších horizontů, bdí nad tím, aby hledal základy, a je-li rozum použit v nadpřirozené sféře vztahu mezi Bohem a člověkem, obohacuje její práci. Podle svatého Tomáše může rozum například dosáhnout potvrzení existence jediného Boha, ale jediné víra, která přijímá božské Zjevení, je schopna čerpat z mystéria Lásky Trojjediného Boha.

Na druhé straně však nejenom víra pomáhá rozumu. Také rozum svými prostředky může něco důležitého konat pro víru tím, že jí poskytuje trojí službu, kterou svatý Tomáš shrnuje v předmluvě komentáře k Boetiovu *De Trinitate*: „Dokazovat základy víry, vysvětlovat pomocí podobností pravdy víry a odmítat námitky, vznášené proti víře“ (q. 2, a.2). Celé dějiny teologie jsou v podstatě uplatňováním tohoto nasazení inteligence, která ukazuje srozumitelnost víry, její členitost a vnitřní harmonii, její rozumnost a její schopnost prosazovat dobro člověka. Správnost teologických úsudků a jejich skutečný poznávací význam se zakládají na platnosti teologického jazyka, který je podle svatého Tomáše principiálně jazykem analogickým. Vzdálenost mezi Bohem Stvořitelem a bytím jeho stvoření je nekonečná; nepodobnost je vždycky větší než podobnost (srov. *DS* 806). Navzdory tomu však v celé té odlišnosti mezi Stvořitelem a stvořením existuje určitá analogie mezi bytím stvořeným a bytím Stvořitele, která nám umožňuje mluvit o Bohu lidskými slovy.

Svatý Tomáš založil nauku o analogii nejen na vytříbeně filosofické argumentaci, ale také na faktu, že Bůh k nám promluvil Zjevením a tím nás oprávnil, abychom mluvili o Něm. Mám za to, že je důležité tuto nauku připomenout. Pomáhá nám totiž překonat některé námitky soudobého ateismu, který popírá, že by náboženský jazyk měl nějaký objektivní význam, a naopak tvrdí, že má pouze platnost subjektivní či jednoduše emotivní. Tato námitka plyne z pozitivistického myšlení, které je přesvědčeno, že člověk nepoznává bytí, ale pouze experimentální funkce reality. Spolu se svatým Tomášem a velkou filosofickou tradicí jsme přesvědčeni, že člověk ve skutečnosti nepozná-

vá jenom funkce, jež jsou předmětem přírodních věd, ale poznává něco z bytí samotného, například poznává osobu, Ty druhého, a nejenom fyzický a biologický aspekt jejího bytí.

Ve světle této nauky svatého Tomáše teologie tvrdí, že náboženský jazyk, byť limitovaný, má smysl, protože se dotýká bytí - jako ukazatel, který míří na realitu, kterou vyjadřuje. Tato základní shoda lidského rozumu a křesťanské víry vychází najevo v dalším základním principu myšlení Akvinského: božská milost neanuluje, nýbrž předpokládá a zdokonaluje lidskou přirozenost. Ta totiž nebyla prvotním hříchem zcela zničena, ale zraněna a oslabena. Milost udělená Bohem a sdílená prostřednictvím Mystéria vtěleného Slova je darem absolutně nezaslouženým, kterým je přirozenost uzdravena, umocněna a posílena sledovat touhu vrozenou srdci každého muže a každé ženy: štěstí. Všechny schopnosti lidského bytí jsou očišťovány, proměňovány a povznášeny božskou milostí.

Důležitá aplikace tohoto vztahu mezi přirozeností a milostí se vyjevuje v morální teologii svatého Tomáše Akvinského, jejíž aktuálnost je obrovská. Do středu své nauky na tomto poli klade nový zákon, jímž je zákon Ducha svatého. Hluboce evangelním pohledem trvá na skutečnosti, že tímto zákonem je milost Ducha svatého daná všem, kteří věří v Krista. K této milosti se pojí psané i hlásané učení věroučných a morálních pravd, předávané církví. Svatý Tomáš zdůrazňuje v morálním životě základní roli působení Ducha svatého, milosti, z níž plynou morální i teologální ctnosti, a dává pochopit, že každý křesťan může dosáhnout vznešených vyhlídek „Horského kázání“, pokud žije autentický vztah víry v Krista a otevírá se působení jeho Svatého Ducha. „Přestože však je milost účinnější než přirozenost – dodává Akvinský – je pro člověka podstatnější přirozenost“ (*Summa Theologiae*, Ia, q. 29, a.3), takže v perspektivě křesťanské morálky je místo pro rozum, který je schopen rozpoznávat přirozený morální zákon. Rozum ho může rozpoznat tím, že bere v úvahu to, co je dobré konat a to, čeho je dobré se vystříhat, aby se dosáhlo onoho štěstí, které leží na srdci každému a které také ukládá odpovědnost

vůči druhým, tj. hledat společné dobro. Jinými slovy, morální i teologální ctnosti člověka jsou zakořeněny v lidské přirozenosti. Božská milost provází, podporuje a povzbuzuje etické úsilí, všichni lidé – věřící i nevěřící – jsou podle svatého Tomáše sami o sobě povoláni rozpoznat požadavky lidské přirozenosti vyjádřené přirozeným zákonem a inspirovat se jím při formulaci pozitivních zákonů, tedy těch, které jsou vydávány občanskými a politickými autoritami, aby upravovaly lidské soužití.

Jsou-li popírány přirozený zákon a odpovědnost, kterou v sobě zahrnuje, dramaticky se otevírá cesta k etickému relativismu na rovině individuální a ke státnímu totalitarismu na rovině politické. Obrana všeobecných práv člověka a tvrzení o absolutní hodnotě důstojnosti lidské osoby předpokládají určitý základ. A není snad tímto základem právě přirozený zákon a jeho nepřevoditelné hodnoty, na něž poukazuje? Ctihodný Jan Pavel II. napsal ve své encyklice *Evangelium vitae* slova, která jsou velice aktuální: „Je proto velmi naléhavé v zájmu dalšího zdravého rozvoje společnosti i demokracie znovu objevit původní a základní morální lidské hodnoty, které vyrůstají z pravdy o člověku a vyjadřují a chrání důstojnost člověka. Jsou to hodnoty, které žádný člověk, žádná většina ani žádný stát nemůže stanovit, ale ani změnit nebo zničit, musí je pouze uznat, chránit a rozvíjet.“ (č. 71).

Závěrem. Tomáš nám nabízí široké a důvěřivé pojetí lidského rozumu: *široké* protože není omezeno prostorem takzvaného vědecko-empirického rozumu, nýbrž je otevřeno veškerému bytí a tedy i základním a nezadatelným otázkám lidského života; a *důvěřivé* protože lidský rozum, zvláště pokud přijímá inspiraci křesťanské víry, je propagátorem civilizace, která uznává důstojnost lidské osoby, nedotknutelnost jejích práv a patřičnost jejích povinností. Nepřekvapuje, že nauka o důstojnosti lidské osoby, jež je zásadní pro uznání nezcizitelnosti práv člověka, uzrála v prostředí myšlení, které přijalo odkaz svatého Tomáše Akvinského, jenž měl o lidském stvoření to nejuznesenější pojetí. Definoval jej svým strohým filosofickým jazykem jako „to nejdokonalejší, co se nachází v přírodě, to znamená

podmět, který subsistuje (existuje) v rozumné přirozenosti“ (*Summa Theologiae*, Ia, q.29, a.3).

Hloubka myšlení svatého Tomáše Akvinského vyvěrá – a na to nikdy nezapomínejme – z jeho živé víry a z jeho vroucí zbožnosti, kterou vyjadřoval inspirovanými modlitbami jako např. v té, ve které prosí Boha: „Uděl mi, prosím, vůli Tě hledat, moudrost Tě nalézt, život Tobě milý, vytrvalost očekávající Tě s důvěrou a důvěru, která nakonec dojde toho Tě vlastnit.“

*převzato z [České sekce Radio Vaticana](#)
Přeložil Milan Glaser*

Zprávy (pravda, trochu starší kvůli vynechání minulého čísla ☺)

Nový magistr Řádu

V neděli 5. září 2010 byl na generální kapitule konané v Římě od 1. 9. 2010 zvolen za magistra dominikánského Řádu na devítileté funkční období **fr. Bruno Cadore OP** (*14. 4. 1954). Stal se tak 86. nástupcem sv. Dominika.

- 1979 – dokončení studia medicíny (pediatrie)
- 1979 – vstup do noviciátu
- 28. 9. 1980 – 1. sliby, pak 2 roky pracoval na Haiti (organizace lékařské pomoci)
- 28. 9. 1986 – vysvěcen na kněze
- 1992 – doktorát z morální teologie; v té době již magistrem bratří studentů; vyučuje na lékařské a teologické fakultě Katolického institutu v Lille, tam také ředitelem Centra lékařské etiky
- 28. 12. 2001 – poprvé zvolen provinciálem severofrancouzské provincie (Provincie de France), znovu zvolen 2005 a 2009
- leden 2008 – prezidentem Francouzské republiky jmenován členem Národní rady pro AIDS

Prosby o modlitby

a) obecné (převzato z OPuscula):

- ... za nového magistra řádu fr. Bruna Cadoré
- ... za pražského arcibiskupa Mons. Dominika Duku OP
- ... za otce provinciála fr. Benedikta OP a bratry zastávající provinční oficia
- ... za projekt přestavby pražského kláštera
- ... za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny
- ... za naše bratry a sestry, kteří kdekoli na světě trpí kvůli výkonu své služby
- ... za apoštolské působení v médiích, především na internetu
- ... za projekt křesťanského knihkupectví OLIVA
- ... za nemocné členy, příbuzné a přátele dominikánské rodiny
- ... za naše bratry a sestry působící ve školství
- ... za naše bratry studenty ve Francii
- ... za znojenské mnišky, které hledají nový příbytek
- ... za projekt kláštera mnišek v Praze-Lysolajích
- ... za rozvoj teologie a křesťanské filosofie na Teologické fakultě v Českých Budějovicích
- ... za Postupovy v jejich těžké životní situaci
- ... za bratra Jana Pavla z LSSD, který je vážně nemocen

b) speciální (MS Plzeň):

- ... za našeho otce biskupa Františka
- ... za naši diecézi
- ... za život z moci Božího slova (*úmysl o. biskupa na listopad*)
- ... za naše zemřelé členy známé i neznámé
- ... za naše nemocné členy
- ... za naše členy, kteří se nemohou dostavovat na společná setkání
- ... za naše členy, kteří s naším MS nejsou v kontaktu
- ... za naše představené a za Boží pomoc pro všechna důležitá rozhodnutí
- ... za našeho řádového asistenta otce Prokopa
- ... za farnost v Dobřanech
- ... za bratry v plzeňském konventu
- ... za farnost u Panny Marie Růžencové v Plzni
- ... za farnosti všech našich bratří a sester

Přejeme hojnost Božího požehnání:

Narozeniny

Otilie Pánková	7.10.1921
Jakub Brůha	9.10.1960
Fr. Tomáš Zeman	12.10.1949
Augustin Nečas	13.10.1960
Zdislava Hlaváčová	4.11.1918
† Antonín Patrik Vlasák	20.11.1915
† Věra Anunciáta Pirnerová	25.11.1928
Martin Aul	30.11.1961

Časné sliby

Jordán Basl	6.10.1995
Jakub Brůha	6.10.1995
Vincenc Horáček	7.10.1998
Adelaida Holubová	7.10.2001
Tomáš Mička	7.10.2001
Judita Šmolíková	7.10.2001
Růžena Kronďlová	7.10.2007
Jana Tyrpeklová	7.10.2007
P. Vojtěch Soudský	22.10.1979
Tomáška Srbecká	25.10.1987
Jeroným Ježík	6.11.2007
Klára Vídeňská	18.11.1995
† Vilemína Josefa Ziková	18.11.1995
† Marta Lucie Vacková	18.11.1995
P. Prokop Bahník	3.12.1976

Úmrtí

† Růžena Jana Krausová	20.10.1996
† Věra Kolumba Mrázová	1.11.1999

Věčné sliby

Jordán Basl	7.10.1998
Jakub Brůha	7.10.1998
Monika Lhotáková	7.10.1998
Klára Vídeňská	7.10.1998
† Vilemína Josefa Ziková	7.10.1998
† Marie Kateřina Jandová	7.10.1999
Diana Váňová	7.10.1999
Vincenc Horáček	7.10.2001
Adelaida Holubová	7.10.2004
Judita Šmolíková	7.10.2004
Tomáš Mička	7.10.2004
P. Augustin Prokop	4.12.1976

Svátek

Terezie (od Ježíše) Pázralová	15.10.
Lukáš Jirka	18.10.
Martin (de Porres) Aul	3.11.
† Miroslav Albert Němec	15.11.

☺ ZPRÁVY ☹

Dá-li Bůh, dnes dvě naše sestry složí věčné sliby. Vyprošujme pro ně požehnání!

V sobotu 4.12. se konají adventní rekolekce s otcem převorem.

Příští schůzka MS bude 7. prosince od 16 hod.

DOPISY - informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika - Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň; <http://pmr.op.cz>; e-mail: j.horacek@centrum.cz.

Pouze pro vnitřní potřebu. Neprodejně. Odpovědný redaktor Jan Vincenc Horáček.

Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.